

C o r s i c a

Als je betrekkelijk dicht bij huis een ruig en onaangetast berggebied wilt bezoeken zonder geplaagd te worden door horden toeristen, moet je buiten het seizoen naar Corsica gaan.

We gingen 16 november 1976 op weg voor een tochtje van zes dagen. In Nice leek het nog, of we de hele tijd mooi weer zouden hebben. Bij een zomerse temperatuur vlogen boven een rustige zee enkele Noordse Pijlstormvogels. Maar halverwege Corsica vertoonde de zee veel witte schuimkoppen onder een zwaar wolkendek. In Ajaccio bleek het dan ook hard geregend te hebben en de bergen bleven in zwarte wolken verborgen.

Niettemin trokken we meteen de bergen in, naar Vizzavone. 's Zomers zal dit ongetwijfeld een gastvrij plaatsje zijn. Nu waren alle huizen verlaten en de luiken gesloten. Toen het laatste treintje naar Ajaccio was vertrokken, was er nog maar één huis waar een lichtje brandde. Binnen brandde de kachel ook en, hoewel het geen seizoen was, konden we hier enkele dagen blijven.

De volgende dag bleek het in de afgelopen nacht hard gevoren te hebben en de besneeuwde bergen staken fel af tegen een strakblauwe hemel. De bergen zijn hier + 2500 m hoog en tot voor tweederde met pijnbomen begroeid. Deze bossen zijn het biotoop van de zwartkopboomklever, vooral de hogere delen.

Beneden bij de beek waren de loofbomen nog in herfstkleed, boven in de kou waren ze reeds kaal. Voor we daar aankwamen was het pad al opgehouden, en moesten we ons op goed geluk een weg banen. Weinig vogels, slechts hier en daar mezen, maar dan wel overdadig veel: zwarte mezen, staartmezen, kool- en pimpelmezen. Ook enkele kortsnavelboomkruipers lieten zich horen en sommige zongen zelfs.

Het werd steiler en rotsachtiger. Op een kale helling tegenover ons hoorden we stenen vallen en na enig speuren zagen we een troep moeflons het beetje gras begrazen. We verbaasden ons erover, hoe kundig ze tegen de steile helling opsprongen: van kleine uitstekende rotspunten op vallend gruis en weer op grote blokken. Er viel er niet één en de raven moesten maar wat anders zoeken. Er vloog een havik over en in de verte riep een Vlaamse gaai.

Na het donkere bos in de schaduw stonden we plotseling boven aan de helling in de zon. De Vlaamse gaai, die nu vlakbij riep, - maar wel wat zacht -, was geen Vlaamse gaai: voor ons in een boom zat een zwartkopboomklever zijn naam eer aan te doen. Kleiner dan de gewone boomklever, met witte wenkbrauwstreep en zwarte bovenkop; dit alles konden we prachtig zien voor hij wegvloog. Op de terugweg zagen we er nog enkele, en verder een rode wouw, belaagd door alpenkauwen.

De Oostkust van Corsica is vlak en saai: wat akkers en vieze stranden met hier en daar tussen de rommel een waterpieper. Ons bezoek aan Aleria, waar enkele muurtjes uit de Romeinse tijd zijn blootgelegd, werd goedge maakt door een slechtvalk die achter de duiven aan zat.

We gingen weer terug naar de bergen, richting Westkust. Tussen Corte en Porto slingert de weg door diepe ravijnen en langs steile rotsen. Hier geen bossen en vogels, slechts watervallen en kale stenen die hoog in de wolken verdwijnen; alleen in de enkele struiken wat cirlgorzen. Het weer werd somber. In het bos, dat we tenslotte bereikten, waren de bomen berijpt en hoorden we een Vlaamse gaai, dit keer een echte.

Dat is het nadeel van de herfst: in het binnenland weinig vogels. Wel is het vreselijk stil, waar je ook loopt; je komt niemand tegen. Trekvogels rusten uit aan de kust. Op een kleine kaap bij Porto zaten tientallen fitissen, zwartkoppen en roodstaarten tussen de standvogels als blauwe rotslijsters en kleine zwartkoppen. Ook in Porto was bijna niets open: een slapend stadje dat op de drukte van de zomer wacht. Aan het kiezelstrand geen mens, wel een zingende Cetti's zanger en wat rotszwaluwen, die hier standvogels zijn.

Langs de rotsige kust, waar we vanaf een hoge kaap diep beneden ons enkele kuifaalscholvers en geelpootzilvermeeuwen zagen, keerden we terug naar Ajaccio. Het weer was intussen zó opgeknapt, dat we op het strand konden overnachten.

Toen we weggingen regende het, maar terug in Nice was het weer stralend weer, en de Noordse pijlstormvogels scheerden over het rustige water, alsof er niets gebeurd was. En dat was ook zo !

J.W. de Roever
Wagenaarstraat 70^A, Asd - 1005

januari 1977, dR/vDr

Vervolg van blz. 8:

Literatuur-lijst bij het artikel over de Fuut als broedvogel in Groot-Amsterdam, 1976

- Leys, H.N. & J.J.F.E. de Wilde. 1968. Nestplaatskeuze en nestmateriaal bij Futen. De Levende Natuur 71: 265-272
- Leys, H.N. & J.J.F.E. de Wilde. 1969. Broedpopulatie-dichtheden van de Fuut. De Levende Natuur 72: 201-208.
- Leys, H.N. & J.J.F.E. de Wilde. 1971. Het voorkomen van de Fuut, *Podiceps cristatus* L., in Nederland. Limosa 44: 133-183.
- Vogelwerkgroep Noordholland's Noorderkwartier. 1971. Broedvogels van Noord Holland Noord. J. Heijnis Tsz, Zaandijk.

Egon M. Kraak
Wijsmullerstraat 44
december 1976, EK/JvT. Amsterdam - 1017

